

FORTITUD

REDACCIÓ: Francesc Macià, 2
ADMINISTRACIÓ: Església, 2

Surt el 15 i 30 de cada mes
Preu: 15 cts.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Un semestre: Ptes. 2' —

Editorial

Els arribistes

No hem vist mai res més grotesc, ridícul i repugnant, que aquests nous pretesos republicans, que ara, quan el cridar no representa el més petit perill envers la seguretat personal, fan de revolucionari, dicten normes, volen imposar lleis i tenen el desmesurat cinisme de vulguer-se aixecar fent de jutge, fiscalitzant conductes.

Bé està, i nosaltres ho aplaudim amb tot entusiasme, que molts homes pertanyents a diferent ideologia, o quan menys homes molt retrats i apartats de tota manifestació política ara es posin als rengles del republicanisme, actitud lloable i molt digna, però això sí, modestament, senzillament, sense pretensions d'arribar i moldre, com vulgarment es diu, amb molta cura de no caure en un infatuament que ha de reportar greus perjudicis a la nostra causa. Un home ingresa així, amb plena consciència política, als nostres rengles, ha pogut ésser i pot ésser; ara el que no podrà ésser mai és que «upetistes militants», «ex monàrquics actius», i altres elements vergonyants avui es vulguin aixecar donant proves de revolucionaris, extremismes i republicanisme.

Hem vist nosaltres, com també el poble ha pogut constatar, com alguns individus amb una desaprensió i una barra incalificable, fan de republicans moderats i governamentals a estones, i de republicans i extremistes unes altres estones, i hem dit fan de republicans, perquè de republicans no n'eren ni en són; fan el «pallasso», el clàssic «clown»; volen fer gràcia, aquella gràcia tan «xulesca» i «matonesca» del degenerat, i digne de llàstima, de l'infeliç «mata siete y espanta ocho» que no mata més que estones perdudes ni espanta més que les mosques que s'atreveixen a pujar-li al nas.

Nosaltres no volem fer, amb tot ço exposat, res més que una seriosa advertència al poble conscient perquè, serenament, desapasionadament, analitzi conductes i fets dels que li parlen públicament, dels que volen donar-li tot a mans plenes, de tots aquells que només enraonen, prometen i pinten «paraïsos terrenals». El poble ha d'exigir fets, res més que fets i aquest pot presentar-los d'una manera brillantíssima, l'Esquerra Republicana a Hospitalet, i junt amb ella els seus homes.

Ha d'enmudir l'eloqüència de les paraules dels individus i dels partits tan com ha de resaltar l'eloqüència de les seves obres i de les seves iniciatives i a aquestes i res més que a aquestes es a les que el poble ha d'atendre's.

El demés és vanitat i fullera.

El 6 de Desembre de 1932

Al pronunciar els catalans aquesta data, tots els veritables catalanistes ho fan amb una emoció en la que es pot captar l'afany que es tenia per a recolzar si no totes les que desitgem, almenys per tenir algunes de les llibertats que Felip V, aquell rei de mala memòria, ens arrabassà amb l'ajut dels francesos l'any 1714.

Encara que aquest desgraciat i imbècil Borbó es creia que Catalunya no es redreçaria mai més amb els estralls que ell i els seus mercenaris a sou feren, Catalunya no ha perdut mai ni la seva parla ni els seus costums típics, que és com dir que Catalunya sempre ha servat la seva personalitat.

Esperem que ara que el govern d'Espanya ens ha donat la màxima llibertat que li permet la constitució unitarista espanyola, esperem que ara que tenim unes Corts Catalanes, les quals faran una constitució nostra d'acord amb la d'Espanya, Catalunya sigui rica i plena, com ho diu el nostre Himne Nacional.

Perquè així sigui hem de recolzar als nostres diputats amb tot l'entusiasme que sentim en aquest moment, perquè veiem el poble al seu costat i perquè ells faran la Catalunya que nosaltres desitgem.

Cal no desconfiar ni una mica de la majoria d'Esquerra Republicana de Catalunya, doncs és l'únic partit que ha dut a la pràctica tot el que ha promès abans de les eleccions.

Si mirem enrera veurem que en les eleccions del 12 d'abril de l'any